

SAI VĀRDA SPĒKS

Kad es mācījos 8. klasē, mana klasesbiedrene atgriezās no Indijas un atveda Sai Babas kalendārus, kur bija rakstīts, ka Viņš ir Dievs cilvēka formā. Viņa arī dalījās savos iespaidos par interviju ar Viņu. Turot rokās kalendāru un skatoties *Svāmī* sejā, es biju pilnīgi pārliccināta, ka viņš ir Dievs. Tajā pašā brīdī no visas sirds es Viņam lūdzu: „Kad man paliks 18 gadi, lūdzu uzaicini mani pie sevis!” Es apmeklēju *badžanus* un piedalījos dažādos kalpošanas projektos. Taču es tos neuztvēru pārāk nopietni, un es vēl joprojām gāju uz diskotēkām un pavadīju laiku ar dažādām jauniešu grupām.

Kad man bija 16 gadi, es vēlu naktī devos mājup kopā ar divām draudzenēm. Kāds jauns cilvēks gāja mums blakus. Kad mēs gājām cauri tumšai vietai zem koka, viņš sagrāba manu draudzeni un nogāza viņu zemē. Tad man pie pieres viņš pielika nelielu pistoli. Es biju paralizēta no bailēm. Visa mana dzīve it kā saruka vienā melnā punktā. Tajā momentā es sapratu, ka nāves brīdī nebūs svarīgi, cik naudas tev ir bijis kontā, cik izglītības grādu tev ir, kā arī, vai tev ir bērni. Citas lietas būs daudz svarīgākas: cik daudz labu darbu tu esi darījis un cik lielā mērā tu esi laipns un mīlošs cilvēks. Es arī sāku apzināties savu pieķeršanos materiālajai pasaulei. Kopā ar mums tajā vakarā bija arī mana draudzene, kura bija iepazīstinājusi mani ar Sai Babu. Viņa mēģināja mums palīdzēt un, apzinoties bezpalīdzīgo situāciju, viņa teica: „Sai Baba, palīdzi!” Tieši tajā brīdī parādījās vīrietis baltā tērpā un mēs visas ātri aizbēgām. Nākamajā dienā avīzē bija raksts: „Iepriekšējā naktī trīs meitenēm ļoti paveicās, jo pulksten trijos naktī policists civilās baltās drēbēs pastaigājās ar savu suni. Šāda iespējamība ir labi ja viena no tūkstoša.”

Notikušais bija pagrieziena punkts manā dzīvē. 17 gadu vecumā es kļuva par aktīvu Satja Sai organizācijas biedru un, kad man palika 18, es pieredzēju pirmo Sai Babas *Daršanu*. Šis atgadījums atstāja uz mani iespaidu ilgu laiku, it īpaši atklāsme, cik spēcīgs ir Kunga Sai Babas vārds un ka mums vienkārši ir Viņš jāpasauca.

Pēc brauciena uz *Prašanti Nilajamu* 2015. gada novembrī mēs kopā ar māsu atgriezāmies Krievijā un apciemojām savus vecākus, kas dzīvoja citā pilsētā. Pēc tam, kad bijām satikuši vecākus, mēs devāmies atpakaļ ceļā ar taksi. Es sēdēju aizmugurējā sēdekļī un nodarbojos ar lietām, kas saistītas ar Satja Sai organizāciju. Mana māsa sēdēja priekšējā sēdekļī. Mēs braucām ar ātrumu 100 kilometri stundā, kad es izdzirdēju savādu skaņu, kas nāca no riteņiem. Kad es paskatījos uz vadītāju, es sapratu, ka viņš ir zaudējis kontroli pār stūri un ka bremzes ir atteikušās darboties. Mašīna apvēlās otrādi un mēs karājāmies ar kājām gaisā. Es dzirdēju, kā mana māsa kļiedza: „Om namah Šivaja! Om namo Narajanaja!” Paskatoties uz šoferi, es nevarēju saprast, kas viņam sagādāja lielāku šoku – tas, ka mēs tūlīt varam nosisties vai dīvainās mantras, kas skanēja nesaprotamā valodā. Es nebaidījos, man bija ļoti skaidra apziņa. Es pagriezu galvu pret logu un klusībā uzsāku sarunu ar *Svāmī*. Tajā brīdī likās, ka ir apstājies laiks. Es vērsos pie Viņa no visas sirds, sakot, ka mani vecāki nepārdzīvos tās sāpes, ja pazaudēs abas savas meitas. Tad mašīna lēnām apvēlās otrādi. Pašai to neapzinoties, es teicu: „Sai Baba, palīdzi!” Ārā bija stipra vētra un no mašīnas sāka kūpēt dūmi. Es atsprādzēju drošības jostu, nokritu uz mašīnas jumta un steidzīgi sāku rāpot pat nepamanot, ka vadītājs un mana māsa jau ir izkļuvuši no mašīnas un vēra man vaļā durvis. Kad es biju izkļuvusi laukā, ceļa malā apstājās dažas mašīnas un cilvēki steidzās mums palīdzēt.

Kad es atgriezos mājās, es apskatījos Satja Sai organizācijas jauniešu vadības programmas (*SSIYLP*) 2015. gada absolventu *WhatsApp* grupā. Tajā pašā dienā, 2015. gada 13. decembrī vadības programmas dalībnieks tur bija ierakstījis šādu ziņu: „Pēdējā dienā *Prašanti Nilajamā* man bija sapnis, kas vairāk atgādināja murgu. Mēs visi kopā bijām auditorijā, kura pēkšņi sāka applūst, un situācija kļuva ļoti bīstama. VĒL nepamodies no sapņa es atcerējos, ko *Svāmī* teica: „Es esmu tur, kur jūs saucat manu Vārdu, tieši tajā brīdī, ne mirkli ātrāk vai vēlāk...” Tas man bija apstiprinājums faktam, ka Sai Baba mūs ir dzirdējis un izglāba mani un māsu šajā bīstamajā situācijā. Viņš atgādināja man par Viņa Vārda spēku un ka mums Viņš ir tikai jāpasauc.

Natālija Zarubina,

Bijusī Krievijas Satja Sai organizācijas pilnvarotā jauniešu koordinatore